

Момичето взело съ себе си пръстена на майка си за споменъ, взело си малко хлѣбъ, една стомничка за вода, една възглавничка, за сѣдане и почиване и потеглило.

Дълго скитало то по земята. И хора, и животни, и цвѣтя и всичко живо и мъртво му помагало, щомъ узнавало че това хубаво момиче обикаля само саменичко цѣлия свѣтъ само да търси своитѣ седемъ братя. То ходило въ горещитѣ страни, гдето слънчевитѣ лъчи изгарятъ всичко. Стигало до най-студенитѣ мѣста, гдето само ледове и снѣгове презъ цѣлата година покриватъ земята. И нигде нищо не чуло за своитѣ братя. Една сутринъ подранило на пжтъ много рано. Ясното небе още било обсипано отъ безбоя звезди. На изтокъ всрѣдъ тѣхъ блѣстѣла *зорницата*. Момичето дълго я гледало и му се сторило, че тя му се усмихва и иска да му каже нѣщо. То се спрѣло всрѣдъ полето, обърнало очи къмъ нея и се замолило!

— Свѣтла, хубава, зорничка, ти стоишъ толкова високо на небето и виждашъ всичко. Кажи ми — видѣла ли си моитѣ седемъ братя!

Зорницата затрептѣла още по-често, заблестѣла по-силно и проговорила:

— Зарадъ тебе, мило момиченце, заради твоята голѣма любовъ къмъ братята ти, азъ ще ти помогна. Върви все на северъ и ще стигнешъ една ледена планина. На нея има много голѣма пещера, затворена съ ледени порти. Тамъ — въ тая пещера живѣятъ твоитѣ седемъ братя. Върви, но си вземи още отъ тука една кжса пржчица, защото безъ нея не можешъ отключи портитѣ.

Момичето много се зарадвало, благодарило на зорницата и потеглило право на северъ. Изъ пжтя то си взело една пржчица, огладило я хубаво, свързало я въ кърпичка и я скрило въ пазвата си.

Дни и нощи вървѣло то. Силитѣ му отпаднали, но то не спирало, докато най-после стигнало ледената планина. Кога дошло до пещерата, видѣло че портата е заключена. Бръкнало въ пазвата си, но кърпичката съ пржчицата била изпаднала. На-